

Prelatovo pismo (lipanj 2010.)

Od prikazanja djela ujutro do ispita savjesti navečer, cijeli naš dan može i mora se pretvoriti u molitvu, u hvalu našem Bogu.

10.06.2011.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Pred nekoliko godina na katehezama za djecu koje su se pripremale za prvu Pričest Benedikt XVI. je objašnjavao značenje klanjanja Bogu. Rekao je: **Klanjanje znači**

**priznavanje da je Isus moj
Gospodin, da mi Isus pokazuje put
kojim trebam ići, daje mi da
shvatim kako živim dobro samo
ako poznajem put koji On
pokazuje, samo ako slijedim put
koji mi On pokazuje. Stoga klanjati
se znači: „Isuse, ja sam tvoj i
slijedim Te svojim životom; ne bih
nikad htio izgubiti to prijateljstvo i
zajedništvo s Tobom.“ Također bi
se moglo reći da je klanjanje u
svojoj biti zagrljaj s Isusom u
kojem Mu kažem: „Tvoj sam i
molim Te da i Ti uvijek budeš sa
mnom.“[\[1\]](#)**

Uzeo sam taj tekst jer se u
jednostavnosti odgovora vidi bitno
značenje ponašanja nas koji smo
stvorenja pred svojim Stvoriteljem.
Mislim da bi to mogao također biti
zajednički nazivnik blagdana koje
sljedećih tjedana slavimo: duh
klanjanja i zahvalnosti Gospodinu za

dobra koja nam je podario i koja nam daje.

Jučer je bio blagdan Pohoda Blažene Djevice Marije. U riječima koje sveta Elizabeta upravlja Majci Božjoj, koja nosi Krista u svojoj prečistoj utrobi, otkrivamo čin dubokog klanjanja utjelovljenoj Riječi. Nekoliko mjeseci poslije Isus prima hvalu jednostavnih pastira i učenih ljudi koji dolaze u Betlehem kako bi se bacili pred židovskim Kraljem. Sveti Matej pripovijeda kako su Mudraci, došavši na mjesto gdje se zaustavila zvijezda, našli Dijete u naručju njegove Majke i bacivši se na koljena, *poklone mu se.*^[2]

Velikani ove zemlje padaju na koljena i klanjaju se tom Djetetu, jer su po unutarnjem svjetlu vjere prepoznali samog Boga. Kao kontrast tome, grijeh, prije svega smrtni, upravo je suprotno: ne htjeti priznati Boga kao Boga, ne htjeti pasti pred

Njim i pokušati, kao Adam i Eva u Raju zemaljskom *biti kao bogovi koji razlučuju dobro i zlo.*^[3] Naši praroditelji težili su u svojoj oholosti k potpunoj neovisnosti od Boga; napastovani od sotone nisu htjeli priznati uzvišenost svoga Stvoritelja, a ni njegovu očinsku ljubav. To je najveća ljudska nesreća, nesreća muškarca i žene svih vremena, kao što podsjeća sveti Pavao u prvim recima Poslanice Rimljanima. Za Apostola je grijeh onih pogana taj *što istinu sputavaju nepravednošću,*^[4] ne priznaju Boga kao Gospodara niti Mu se klanjaju, usprkos tome što su računali s dovoljno vanjskih znakova. Nakon što su Boga upoznali po ljepotama stvaranja, *ne iskazaše mu kao Bogu ni slavu ni zahvalnost, nego ishlapiše u mozganjima svojim te se pomrači bezumno srce njihovo.*^[5]

To je tragedija čiji se obrisi jasno vide u aktualnom društvu, barem u

većem dijelu svijeta. Ne želim pretjeravati, a nisam ni pesimista. Nasuprot, to je činjenica da ne možemo ne priznati i mora nas potaknuti da se zalažemo za radost zbog Istine. Inzistiram: smisao za klanjanje izgubio se u većem dijelu zemalja, a mi dosljedni kršćani, pozvani smo da u drugim ljudima oživimo takav stav koji je i jedini u skladu s autentičnom uvjetovanošću stvorenja. Ako se ljudi ne klanjaju Bogu, klanjat će se sebi samima na različite načine koje bilježi povijest: moć, zadovoljstvo, bogatstvo, znanost, ljepota...; bez uvida u to kako je sve to bez svoga posljednjeg temelja, to jest bez Boga i tako to nestaje: „Stvorenje naime iščezava bez Stvoritelja“, [6] kaže kratko i jasno II. vatikanski sabor. Stoga je zadatak nove evangelizacije od velike važnosti - pomoći onima koji su zajedno s nama kako bi oni otkrili potrebu i smisao klanjanja. Nadolazeće svetkovine Uzašašće,

Duhovi i Tijelovo dolaze kao poziv da se **ponovno otkrije plodnost euharistijskoga klanjanja (...), a to je nužan uvjet za mnogi rod (usp. Iv 15, 5) i da se ne dopusti da se naše apostolsko djelovanje ograniči na sterilni aktivizam, već da bude svjedočanstvo ljubavi Božje.**^[7] *Neka tvoja molitva uvijek bude iskreni i stvarni čin klanjanja Bogu,*^[8] pisao je naš Otac u *Kovačnici*. Koliko trenutaka za klanjanje nađemo preko dana ako ih savjesno živimo! Od prikazanja djela ujutro do ispita savjesti navečer, cijeli naš dan može i mora se pretvoriti u molitvu, u hvalu našem Bogu.

Sveta je Misa prije svega čin klanjanja Presvetom Trojstvu, po Isusu Kristu i u zajedništvu s Njim. U *Slavi* zahvaljujemo Bogu *radi velike slave*: ne za dobročinstva koja nam pruža, već zato jer je Bog, jer postoji i jer je velik. U pjesmi *Sanctus* u zboru

s anđelima i blaženima kličemo: Svet, Svet, Svet, Gospodin Bog Sabaot, a to je jedan od najvećih načina klanjanja Bogu. Mnogo se u različitim prilikama obraćamo Presvetom Trojstvu u molitvi: *Slava Ocu i Sinu i Duhu Svetomu*. A mnogi pokloni pred Svetohraništem – savjesni, popraćeni unutarnjim činom srca, kao što je to preporučio sveti Josemaría – također predstavljaju divan čin klanjanja.

Svatko od vas, kćeri i sinovi moji, mora na svoj osobni način tijekom vremena tražiti prisutnost Božju i iskazati Mu svoju djetinju hvalu. Ponekad će to biti strelovita molitva, uzeta možda iz psalama ili drugih inspirativnih knjiga, prije svega iz Evanđelja; drugi put neku misao koju smo čuli od našega Utemeljitelja, kada nam je malo otvorio svoje srce kako bi nas potaknuo na spontanost u susretu s Bogom, primjećujući kako se moramo osobno truditi u tom prisnom susretu s Gospodinom.

Neka svatko to kaže kako hoće, objašnjavao je. Jer strelovita molitva je ovo: strelica, pohvala, kompliment. Ako ima ljubavi, nije potrebno da vas itko pouči u određenim formulama: doći će vam iz srca i izgovorit ćete prave riječi i u svakom trenutku.[9]

Ove se godine na mnogim mjestima svetkovina Tijelovo slavi 26. lipnja, na liturgijski blagdan svetoga Josemarije. Ta me slučajnost ispunja radošću, jer naš je Otac bio ludo zaljubljen u Presvetu Euharistiju. Preporučam vam da na taj dan - ili u četvrtak prije ako se Tijelovo slavi taj dan – postojano i posebno ako možete biti u euharistijskoj procesiji živite to veliko slavlje na način kako je to činio naš Utemeljitelj koji se u Nebu besprekidno klanja Presvetom Isusovu Čovještvu.

Papa Benedikt XVI. kaže da je jedan od konstitutivnih elemenata

euharistijske procesije te svetkovine
poklon i klanjanje pred
Gospodinom. Klanjanje Bogu Isusu
Kristu, koji je postao razdijeljeni
kruh iz ljubavi, najbolje je i
radikalno je sredstvo protiv
idolopoklonstva od jučer i danas.
Poklon pred Euharistijom
ispovijed je slobode: tko se nakloni
Isusu ne može i ne smije se baciti
ni pred kojim zemaljskim
autoritetom, koliko god on bio
važan. Kršćani se klanjaju samo
Bogu i Presvetom Sakramentu, jer
znamo i vjerujemo da je u njemu
prisutan jedini pravi Bog koji je
stvorio svijet i ljubio ga toliko da je
predao svoga jedinoga Sina (usp. Iv
3, 6).^[10] *Kako li je lako sada
shvatiti neprestanu hvalu kršćana
svih vremena pred svetom
Hostijom: Hvali, jeziku, otajstvo
tvoga tijela punog divote i
neprocjenjive krvi, koju je
Gospodin naroda, rođen iz plodne
majke, prolio da otkupi*

**svijet(Himan Pange lingua).
Skrivenom se Bogu želimo puni
strahopoštovanja moliti (usp.
Adoro te devote, himan sv. Tome
Akvinskoga). To je Isus Krist, koji
je rođen od Djevice Marije; isti
onaj koji je podnio muku i koji se
žrtvovao na križu; isti onaj iz čijih
je probodenih prsa potekla voda i
krv (usp. Ave verum).[11]**

Kada se poklanjamo pred Isusom u
Presvetom Sakramentu – skrivenom
u Svetohraništu ili izloženom na
oltaru – klanjamo se kalvarijskoj
Žrtvi koja se obnavlja u svetoj Misi.
Nema nikakve suprotnosti između
kulta prema svetoj Euharistiji unutar
Mise ili izvan nje. Štoviše, tu je
unutarnja harmonija i uzajamnost.
**Ustvari, u Euharistiji Sin Božji
dolazi nama ususret i želi nam se
pridružiti; euharistijsko klanjanje
nije drugo nego očit nastavak
euharistijskoga slavlja koje je u
sebi najveći čin klanjanja Crkve**

(...). Klanjanjem izvan svete Mise nastavlja se i intenzivira događaj samoga liturgijskoga slavlja.[12]

Pazimo, dakle, sljedećih tjedana pomno na kult svete Euharistije. Potrudimo se da dobro poslušamo Riječ Božju, da razmatramo svetu Euharistiju, da se trudimo u liturgijskom pjevanju i u molitvama koje svaki pojedinac recitira pred Presvetim Sakramentom. Nastojmo ispuniti tihe trenutke – koje preporuča liturgija – pravim unutarnjim dijalogom s Kristom u Presvetoj Hostiji, od srca k Srcu. Kako je dobar trenutak da slijedimo preporuku koju nam je dao naš Otac! ***Napravite pobožnije poklon kada pozdravljate Gospodina pri ulasku i izlasku iz Centra. Iako ništa ne izgovorite, obratite Mu se srcem: Isuse, vjerujem u Te, ljubim Te; oprosti svojoj djeci koja nisu bila vjerna... Recite što vam u tom trenutku spontano padne na***

pamet. Ne želim vam diktirati riječi kao djeci od tri godine. Svatko će znati osobno se obratiti Gospodinu; i ako to dosad nije bilo tako, neka tako bude ubuduće. Više smo puta govorili o osobnim strelovitim molitvama koje svaki od nas nastoji činiti. To je hvala, poklik divljenja, radosti, pažnje, entuzijazma, a posebno ljubavi, koji izvire iz duše kao strelica (...). Uvijek je to pitanje pažljivosti i predanja.[13]

Neću vam prešutjeti da često pomislim na riječi koje sam čuo od svetoga Josemarije: „Koliko slave sam ukrao Bogu!“, jer je smatrao da je mogao biti revniji u svom bezuvjetnom služenju Presvetom Trojstvu. Uvećavamo li svoju težnju kada kažemo: *Deo omnis gloria*? Kakva je naša čistoća nakane? Kako Gospodinu prikazujemo svakodnevne i izvanredne stvari?

Dana 25. lipnja se spominjemo još jedne godišnjice prvog svećeničkog ređenja u Opusu Dei. Tri sina našega Oca primili su godine 1944. sveti Red – don Álvaro, don José María i don José Luis – nisu smatrali neprikladnim napustiti sadašnjost i budućnost koje su im u okviru njihova civilnog zanimanja mnogo obećavale i slijediti Božji glas koji ih je pozvao na svećeništvo po našem Utemeljitelju. To za njih nije značilo nikakvu *žrtvu* u onom smislu koji se obično pridaje tom izrazu, kao neka dragocjena posudba; odgovorili su spremno i radosno na taj božanski poziv, znajući da je to *drugačiji način* služenja Bogu, Crkvi i ljudima, u istom predanju kao i ostali vjernici Djela.

Molimo Gospodina po zagovoru našega Oca i tih triju prvih svećenika neka taj duh ostane sačuvan u Prelaturi Opus Dei tako da možemo raspolagati sa svećenicima koji su

potrebni za širenje apostolskog posla; i da u svima bude prisutan sveti teret svećeničke duše. Molimo i za to da u cijelom svijetu i Crkvi bude mnogo mladih, kao i zrelih ljudi, koji će poći putem svećeništva, poučljivi glasu Dobrog Pastira.

Nastavite preporučivati moje nakane. Molite za Papino putovanje u Hrvatsku prvih dana lipnja. Želim da svoj život pretvorimo u molitvu Bogu koji nam treba pomoći da ispunimo njegovu Presvetu Volju, u potpunom predanju, u neprekidnoj velikodušnosti, uvjereni da se, kada se u molitvi skupe dvojica ili više njih, naš Bog Otac neće oglušiti.[14]

Također bih vam u svakom pismu htio spomenuti različite godišnjice povijesti Djela i našu osobnu povijest, tako da se trebamo sjetiti ovih riječi: ***kada Bog, Naš Gospodin, zamišlja neko djelo za ljude, najprije misli na osobe kojima će se poslužiti kao***

sredstvima... i pruža im potrebne milosti.[15]

Sa svom vas ljubavlju blagoslivlja
vaš Otac

+ Javier

Rim, 1. lipnja 2011.

[1] Benedikt XVI., Susret na katehezi
djece za prvu Pričest, 15.10.2005.

[2] *Mt* 2, 11.

[3] *Post* 3, 5.

[4] *Rim* 1, 18.

[5] *Isto*, 21.

[6] II vatikanski sabor, Const. past.
Gaudium et spes, br. 36.

[7] Benedikt XVI., govor na crkvenom
skupu u Rimskoj dijecezi, 15.6.2010.

[8] *Kovačnica*, br. 263.

[9] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 26.3.1972.

[10] Benedikt XVI., homilija na svetkovinu Tijelova, 22.5.2008.

[11] Sveti Josemaría, *Susret s Kristom*, br. 84.

[12] Benedikt XVI., Exhort. apost. *Sacramentum caritatis*, 22.2.2007., br. 66.

[13] Sveti Josemaría, Bilješke s obiteljskog skupa, 1.6.1972.

[14] Usp. *Mt* 18, 19.

[15] Sveti Josemaría, *Instrukcija*, 19.3.1934., br. 48.

.....